

gesendelse til Tyskland i medfør af den dansk-tyske aftale af 3. marts 1998 om returnering af asylansøgere. Udgifterne til underhold og indkvartering afholdes i disse tilfælde som hidtil af politiet. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 43, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 41.

Den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 1, 2. pkt., svarer til den nuværende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, 2. pkt.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Til nr. 27

Den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 2, indebærer, at en udlænding, der ikke er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse i medfør af § 42 a, stk. 1, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 26, og efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, får udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen. De af bestemmelsen omfattede udlændinge har, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, krav på at få udgifterne til underhold dækket af Udlændingestyrelsen, herunder kost-, tøj- og lømmepenge i overensstemmelse med de takster, som Udlændingestyrelsen i øvrigt anvender.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Det er en betingelse, at udlændingen ikke er asylansøger, og at udlændingen efter udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet. Dette gælder uanset grundlaget for, at udlændingen ikke (længere) har lovligt ophold her i landet, og uanset grundlaget for udlændingens tidligere lovlige ophold. Har en udlænding, der ikke er asylansøger, ret til, eller meddeles udlændingen ret til at opholde sig her i landet, mens ansøgningen om opholdstilladelse behandles, er udlændingen ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse, men vil til gengæld have ret til hjælp til forsørgelse efter de nærmere betingelser i lov om aktiv socialpolitik (aktivloven), idet den pågældende har lovligt ophold i aktivlovens forstand. Tilsvarende gælder en udlænding, der ikke er asylansøger, og som er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse, men hvor en eventuel udrejsefrist, der fastsættes i afslaget, ikke er udløbet. Dette skyldes, at udlændingen indtil det tidspunkt, hvor udlændingen har pligt til at udrejse efter udlændingeloven, vil kunne have ret til hjælp efter aktivloven, forudsat at lovens øvrige betingelser er opfyldt, jf. aktivlovens § 3,

stk. 1. Det fremgår af denne bestemmelse, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet i aktivlovens forstand, har ret til hjælp efter aktivloven.

Nedenfor angives en række eksempler på udlændinge, der er omfattet af den foreslåede § 42 a, stk. 2.

Bestemmelsen omfatter således f.eks. udlændinge, der ikke er spontane asylansøgere, men som har ansøgt om opholdstilladelse på andet grundlag, og som efter udlændingelovens regler skal udrejse af landet efter udløbet af en eventuel fastsat udrejsefrist. Det kan f.eks. være udlændinge, der har fået endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller endeligt afslag på behandling af en sådan ansøgning efter § 9, stk. 7. Tilsvarende gælder udlændinge, der er indrejst ulovligt eller opholder sig ulovligt her i landet efter udløbet af visumperioden eller perioden for visumfrit ophold, og som ikke efterfølgende har fået tilladelse til deres ophold.

Bestemmelsen omfatter endvidere udlændinge, hvor der er truffet endelig afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af de pågældendes opholdstilladelser, og hvor udrejsefristen er udløbet. Dette gælder, uanset om udlændingen har haft opholdstilladelse som flygtning eller på andet grundlag. Bestemmelsen opfatter også udlændinge, hvis opholdstilladelse er udløbet, uden at udlændingen har ansøgt om forlængelse, eller uden at en eventuel efterfølgende ansøgning om forlængelse har været eller er tillagt opsættende virkning.

Bestemmelsen omfatter ligeledes udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens §§ 17, 17 a eller 18, og som efter et ophold i udlandet genindrejser her i landet, mens udlændingemyndighederne tager stilling til, hvorvidt opholdstilladelsen er bortfaldet som følge heraf.

Bestemmelsen omfatter ligeledes spontane (registrerede eller ikke-registrerede) asylansøgere, der frafalder asylansøgningen, eller hvis asylansøgning bortfalder, fordi den pågældende uden anmeldt lovligt forfald er udeblevet fra et tilsagt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet. Bestemmelsen omfatter også den situation, hvor selve opholdstilladelsen frafalder.

Bestemmelsen omfatter desuden udlændinge, som er udvist ved dom, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, men hvor udvisningen efter afslutningen af strafafsoningen ikke er effektueret. Har udlændingen haft opholdstilladelse som flygtning, og samtykker udlændingen ikke i udsendelsen, jf. udlændingelovens § 49 a, skal Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet forud for udsendelsen tage stilling til, om udsendelse kan ske, jf. udlændingelovens § 31. I denne periode dækker Udlændingestyrelsen udgifterne til den